

Поки зима лютує невблаганна...

П'єр де Ронсар

Поки зима лютує невблаганна,
Давай з тобою грітися, кохана,
Не при вогні палаючим, жаркім:
Для втіхи бій любовний розпочнім.
Присядьмо на цім ложі, моя люба,
Тебе я поцілую в дивні губи,
Руками шию палко обів'ю;
Ти й матінку забудь у цім бою.
Я зацілую перса твої голі
І розів'ю кучерики на чолі;
Не слід ховати ніжної краси,
Як у неділю, в плетиві коси.
Ну пригорнись! Щось хочу я сказати.
Ти зашарілась? Дай поцілувати...
Ти усміхнулась? Та невже від слів,
Що я тобі на вушко шепотів?
А я сказав: прошу тебе уклінно,
Дозволь покласти руку на коліно.
Ти червонієш? Бачу, в цій борні
Ці напади для тебе не страшні.
Чи легко серце розгадать дівоче?
Дівча, клянусь Амуром, більш охоче
Погодиться безстрашно смерть прийнять,
Аніж себе попросить цілувать.
Для дівчини, що шал кохання кличе,
Потрібне викрадання таємниче.
Хіба не доказ нам Єлена в тім,
Що так охоче йшла в Парісів дім?
Мені в пригоді стала дужа сила.
Ти, люба, впала? Люба, ти зомліла?
В якому захваті душа моя!..
А не зроби цього у той час я,
Сама б ти посміялась потім з мене.
Тепер я знаю: бажане – здійснення.
Почнімо ще, у пору юних мрій
Хай завжди гріє нас любовний бій.

Автор: П'єр де Ронсар, переклад: Ф. Склєра